בית משפט לענייני משפחה בירושלים

26 אפריל 2020

תלה"מ 20416-05-18 פלוני, עו"ד נ' פלונית

תלה"מ 9561-07-18 פלונית נ' פלוני, עו"ד

לפני השופט שלמה אלבז, שופט בכיר

התובע	**פלוני, עו"ד**
	ע"י ב"כ עוה"ד אביעד לוי
	נגד
הנתבעת	**פלונית**
	ע"י ב"כ עוה"ד ריבי מזרחי אוחיון
	עפ"י מינוי על פי חוק הסיוע המשפטי

פסק דין

הצדדים שלפני מנהלים הליכים הקשורים בפרידתם. שניים מתוך אותם הליכים, עוסקים בזכויות הצדדים בדירתם ובהתאם להסכמת הצדדים בהסכם שכותרתו "הסכם ממון וגירושין" (להלן: "ההסכם").

בהסכם נקבע שהדירה תימכר כ 5 שנים לאחר מכן ותמורת המכר תחולק באופן שהנתבעת תקבל 60% והתובע 40%. עוד הוסכם שהנתבעת והקטינים יוכלו להמשיך להתגורר בדירה.

בתיק הראשון, בתלה"מ 20416-05-18 עתר התובע לכך שבית המשפט יורה על ביטול התחייבותו בהסכם, להעביר לנתבעת 10% מהזכויות המגיעות לו בדירת הצדדים. התובע נימק דרישה זו בטענה שהנתבעת התנהגה כלפיו באופן מחפיר בכך שבגדה בו והטעתה אותו במהלך המו"מ וגיבוש ההסכם.

בתיק השני, בתלה"מ 9561-07-18 שהוא לכאורה תיק מזונות, עתר התובע לביטול חיובו לשאת בהוצאות המדור בסך 950 ₪ לחודש, זאת בטענה שהנתבעת הפרה את סעיף 43 להסכם בו נקבעו זכויות המגורים של הנתבעת בדירת הצדדים. מאחר ואף סעיף 43 להסכם נכלל בפרק "איזון המשאבים" בין הצדדים, יאוחד הדיון בשני התיקים בפסק דין זה.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

26 אפריל 2020

תלה"מ 20416-05-18 פלוני, עו"ד נ' פלונית

תלה"מ 9561-07-18 פלונית נ' פלוני, עו"ד

הרקע לתביעות

1. הצדדים נישאו זל"ז בשנת ... ומנישואיהם נולדו להם שלושה ילדים, ילידי השנים .... לנתבעת בן נוסף מנישואיה הראשונים.

2. הנתבעת ואבי בנה הבכור (להלן – "הגרוש") היו בעליה של דירה ברחוב ... בירושלים. עם גירושיהם שילמה הנתבעת לגרוש כ-400,000 ₪ ורכשה את חלקו של הגרוש בדירה. הנתבעת מימנה את התשלום לגרוש באמצעות הלוואה בסך 400,000 ₪ שקיבלה מהוריה.

3. כאמור, בעת הנישואין הייתה הנתבעת בעליה בשלמות של דירת הנתבעת מנישואיה הראשונים. בטרם נישאו הצדדים התחייב התובע להחזיר להורי הנתבעת, ביחד עם הנתבעת אותם 400,000 ₪ (416,000 ₪ לפי תצהיר התובע) במהלך שנות הנישואים.

4. בשנת 2015 מכרו הצדדים את דירת הנתבעת מנישואיה הראשונים תמורת ... ₪ ורכשו דירה תמורת ... ₪, אשר הזכויות בה נרשמו על שם שני הצדדים בחלקים שווים.

5. אמנם הצדדים נישאו כאמור בחודש ..., אך רק ביום 06.12.2016 נטלו הלוואת מובטחת במשכנתא בסך 400,000 ₪ כדי להשיב את ההלוואה להורי הנתבעת. הצדדים שילמו יחדיו את התשלום החודשי של המשכנתא במשך מספר חודשים. הצדדים החזירו לאבי הנתבעת סך 200,000 ₪ ובזה סיימו לפרוע את חובם עבור דירת הנתבעת מנישואיה הראשונים.

6. יחסי הצדדים עלו על שרטון, וביום 02.11.2017 חתמו על ההסכם המסדיר את כל העניינים הקשורים לגירושין, חלוקת המשאבים, משמורת הקטינים, זמני השהות ומזונות הקטינים וכן שאר החיובים והזכויות הממוניות שביניהם.

7. ביום 14.11.2017 התייצבו הצדדים לפני בית המשפט לשם מתן תוקף של פסק דין להסכם שנחתם ביניהם.

8. דירת הצדדים הינה דירה בת 4 חדרים ברחוב ... (להלן – "הדירה"). בהסכם שנחתם בין הצדדים, נקבע בסעיף 41 העוסק בזכויות הצדדים בדירה העומדת לפני פרויקט פינוי בינוי ובפירוק השיתוף בה:

"עם סיום הבניה וקבלת המפתח ימכרו הצדדים את הדירה לכל המרבה במחיר. עם הכספים שיתקבלו בעד מכירת הדירה, הצדדים יכסו תחילה את יתרת המשכנתא לסילוק, והיתרה לאחר סילוק המשכנתא תחולק בין הצדדים בחלוקה של 60% לאישה ו- 40% לבעל".

טענות התובע

9. התובע טען בכתב תביעתו, שבמהלך כל תקופת הפירוד ובמסגרת המו"מ שהתקיים ביניהם, כוונת הצדדים הייתה להתגרש לזמן מה, כעין תקופת צינון ל 2-3 חודשים, תוך הבטחה והתחייבות של הנתבעת שהצדדים יתחתנו בשנית וישובו לחיות חיים משותפים.

10. התובע טען, שהתחייבותו להעניק לנתבעת 10% מהזכויות, כאשר הדירה תימכר, בחלוקה לא שוויונית, נעשתה מתוך מחווה ורצון טוב במסגרת גיבוש ההסכם על מנת לנסות ולשקם את חיי המשפחה ויחסי הזוגיות ולאחר שהנתבעת הביעה חרטה עמוקה וביקשה את סליחתו ונשבעה כי לא קיימה יחסי אישות עם גבר זר. התובע ראה בכך קבלת בקשת סליחה וכדי שהצדדים יחזרו לחיות יחד באמון מלא.

11. הצדדים חתמו על ההסכם ביום 11/2017, ההסכם אושר לפני מותב זה ביום ... (כשבועיים לאחר מכן) והצדדים התגרשו בבית הדין הרבני כיום למחרת.

12. שבועיים לאחר הגירושין התקיים טקס בר המצווה לבנה הבכור של הנתבעת (מנישואיה הראשונים), אז התחוור לתובע לטענתו, שלנתבעת יש בן זוג עמו היא כבר מצויה במערכת יחסים. לדבריו הנתבעת שיקרה לו במצח נחושה כשהבטיחה לו שאחרי 2-3 חודשים מהגירושין ישובו ויינשאו בשנית ויחיו חיים משותפים.

13. התובע חש מרומה ועשוק מכך שוויתר על חלק מזכויותיו בדירה וכן על מיטלטלין יוקרתיים וכן התחייב לתשלום מזונות גבוהים. התובע חש כה מרומה, עד שביטל את חוזה השכירות בדירה ששכר בירושלים ועבר להתגורר במשך 3 חודשים בבית הוריו במרכז הארץ.

14. לטענת התובע הנתבעת אף הצהירה לפני בית המשפט על קשריה עם גבר זר (בהליך אחר שנמחק) ואף הפרה את סעיף 43 להסכם לפיו זכותה להתגורר בבית הצדדים עד לפירוק שיתוף רק אם יתגוררו שם הנתבעת והילדים בלבד.

15. סמוך להגשת כתב התביעה נודע לתובע, שבן זוגה של הנתבעת התגורר בדירת הצדדים כבר בחודש אוקטובר 2017, בשלב ניהול המו"מ וכאשר הסכימו הצדדים להינשא בשנית בעוד פרק זמן. התובע אף טוען שהנתבעת קיימה יחסי אישות עם אותו בן זוג עוד בהיותה נשואה לתובע.

16. הנתבעת נישאה לבן זוגה זמן קצר לאחר אירוע בר מצווה של בנה.

טענות הנתבעת

17. הנתבעת טענה שהתובע לא נתן לה מתנה ולא ויתר למענה על זכות כלשהיא. לטענתה דווקא היא הייתה זו אשר מטוב לב ובתמימות ויתרה לטובת התובע על 40% מהזכויות בדירת בני הזוג אשר נרכשה מכספי מכירת דירתה שלה, והדבר נעשה בשל הפעלת לחץ מצד התובע.

18. לטענת הנתבעת כל שהיה עליה לעשות כדי לאזן את הזכויות בדירה הוא להשיב לתובע מחצית מתשלומי המשכנתא ששולמה על ידי הצדדים במהלך כ-11 חודשים. הנתבעת ויתרה על 40% מהזכויות בדירה כדי להאיץ את הגירושין מהתובע.

19. ביחס לטענת התובע שהצדדים היו אמורים להינשא בשנית מספר חודשים לאחר גירושיהם טענה הנתבעת כי זו טענה שאין לה אחיזה במציאות ומדובר בדברי הבל, פרי דמיונו של התובע. התובע הוא עו"ד במקצועו והוא ניהל את המו"מ ביד רמה, ולא הייתה הסכמה שכזו.

20. הנתבעת שבה על טענתה כי לא קיימה יחסי אישות עם גבר זר בעת היותה נשואה לתובע. אמנם, היא הכירה בן זוג חדש אך אין קשר להסכמים הממוניים ולחלוקת הרכוש בהסכם. הנתבעת הביעה תמיהה כיצד הסכים התובע לוותר על רכושו למענה בשעה שחשד שבגדה בו.

21. כדי לזרז את פרידת הצדדים הסכימה הנתבעת להעביר לתובע 40% מזכויותיה בדירה שאינה שייכת לו ונקנתה מכספה. ההסכמה הייתה שהנתבעת תמשיך להתגורר בדירה עם הקטינים בלא התייחסות לבן זוגה וכדי להבטיח את מדור הקטינים.

עיקרי התביעה לביטול ההתחייבות להענקת 10% מהזכויות בדירה לנתבעת

22. התובע מבקש לבטל את המתנה שהעניק לנתבעת בכך שהסכים לוותר על חלק מזכויותיו בדירה וזאת בהתאם לסעיפים 5(ב) ו (ג) לחוק המתנה התשכ"ח-1968 (להלן: "חוק המתנה").

א. הנתבעת נהגה בחוסר תום לב במהלך המו"מ, עת התחייבה לשוב ולהינשא לתובע בשעה שהיא מנהלת מערכת יחסים עם גבר אחר, מדובר בהתנהלות אשר השפילה וביזתה את התובע.

ב. מדובר בהתחייבות לתת מתנה בעוד כ-5 שנים, התובע ביקש לקבוע, שהנתבעת לא הסתמכה ולא יכלה הייתה להסתמך או לא שינתה ולא יכלה לשנות את מצבה בעקבות קבלת המתנה.

23. הנתבעת טענה שאין מדובר בהתחייבות לתת מתנה וזו אף לשון ההסכם. מדובר בהסכם לחלוקת תמורת המכר של הדירה כאשר רוב התמורה יועבר לידי הנתבעת, אשר אף ויתרה על חלק משמעותי לטובת התובע. כל מה שהיה על הנתבעת להעביר לתובע הוא את מחצית תשלומי המשכנתא אשר נלקחה לשם החזרת הלוואה להורי הנתבעת ולא לשם רכישת הדירה.

24. משאין מדובר בהסכם מתנה, אלא בהסכם ממון אשר אושר על פי חוק יחסי ממון, שהוא חוק ספציפי הגובר על חוק המתנה ובפרט לאחר שניתן להסכם תוקף של פסק דין, אף הנטל להביא לביטולו מוגבר. התובע לא הציג כל קצה ראיה לכך שההסכם אינו משקף את רצון הצדדים ומדובר בניסיון להטעות את בית המשפט.

עיקרי התביעה לביטול הוצאות המדור בשל שינוי בנסיבות

25. התובע טען שהנתבעת הודתה, שמיד אחרי הגירושין עבר בן זוגה להתגורר עמה, ולטענת התובע אף קודם לכן. בכך הפרה הנתבעת את ההסכם והנתבעת ובן זוגה עושים שימוש בזכויות התובע בדירה ועליהם לשלם לתובע דמי שימוש מיום הגירושין ועד בכלל.

26. לחלופין, תבע התובע להורות על ביטול רכיב המדור בסך 950 ₪ שעליו לשלם מיום גירושי הצדדים ואילך.

27. עוד ביקש התובע לאפשר לו לפצל את סעדיו ולחייב את הנתבעת בשל מעשיה, בהוצאות משפט ובשכ"ט עו"ד.

28. הנתבעת טענה, כי אותם 950 הש"ח החודשיים שעל התובע לשלם הם חלקו של האב במדור הקטינים ולמעשה המדובר במחצית מהחזרי המשכנתא החודשיים שעל הצדדים לשלם. עוד הוסיפה כי עזבה את דירת הצדדים ועברה להתגורר בדירה גדולה יותר.

29. לדברי הנתבעת, דמי השכירות המתקבלים מדירת הצדדים הם 4,900 ₪ לחודש, ודמי השכירות המשולמים עבור הדירה הגדולה יותר עומדים על 6,000 ₪. את הפער משלם בן זוגה של הנתבעת. בנוסף לדמי השכירות, ישנן הוצאות אחזקת המדור, ארנונה וועד בית.

30. אין בהסכם שנחתם בין הצדדים כל הגבלה ביחס למקום מגוריה של הנתבעת עם הקטינים ואין כאן כל הפרה של ההסכם. סכום המדור שנקבע בסך 950 ₪ לחודש ל-3 קטינים הוא סכום נמוך ואין כל מקום להפחיתו, בפרט כאשר התובע אינו פוגש בילדיו בזמן האחרון.

31. נוכח האמור, כתב התביעה אינו מגלה עילה ויש למחוק את התביעה ולחייב את התובע בהוצאות לאוצר המדינה, בגין הגשת תביעה בלתי מבוססת שאינה מגלה כל עילה.

האם עסקינן במתנה?

32. התובע נסמך בתביעתו ובסיכומיו על סעיף 5 לחוק המתנה בו נקבע:

> "(א) התחייבות לתת מתנה בעתיד טעונה מסמך בכתב.
>
> (ב) כל עוד מקבל המתנה לא שינה את מצבו בהסתמך על ההתחייבות, רשאי הנותן לחזור בו ממנה, זולת אם ויתר בכתב על רשות זו.
>
> (ג) מלבד האמור בסעיף קטן (ב), רשאי הנותן לחזור בו מהתחייבותו אם הייתה החזרה מוצדקת בהתנהגות מחפירה של מקבל המתנה כלפי הנותן או כלפי בן-משפחתו או בהרעה ניכרת שחלה במצבו הכלכלי של הנותן".

33. בנוסף, הסתמך התובע על כך שאין מדובר במתנה שהושלמה אלא בהתחייבות בלבד, שכן, בהתאם לסעיף 7 לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969 (להלן: "חוק המקרקעין") עסקה

במקרקעין מסתיימת ברישום ועסקה שלא נסתיימה ברישום רואים אותה כהתחייבות לעשות עסקה.

34. אבחנה בין הסכם "רגיל" לבין הסכם מתנה נעשית על פי מבחן התמורה, קרי – מתנה על פי מהותה ניתנת מבלי שתתקבל תמורה מהצד המקבל. ראו: מ' א' ראבילו, **חוק המתנה, תשכ"ח-1968**, מהדורה שניה, תשנ"ז-1996 בעמ' 184-180.

35. לכאורה, התובע לא קיבל כל תמורה בתמורת לוויתורו על 10% מזכויותיו בדירה. אולם ההסכם בין הצדדים אינו הסכם של הענקה ללא תמורה, אלא הסכם ממון וגירושין, אשר מעצם טבעו כהסכם ממון תנאיו שלובים זה בזה ויש בין הצדדים העברות, ויתורים וקיזוזים הדדים. כך לדוגמה, בסעיף 33 להסכם נקבע שכל הזכויות הפנסיוניות והסוציאליות וכל נכס אחר של הצדדים יישארו אצל אותו צד. משמעות ההסכמה בסעיף – ויתור על איזון בנכס ממוני.

36. מעצם טבעו של הסכם ממון וגירושין, אין תניה אחת עומדת מול תניה אחרת בצורה מבודדת, אלא מדובר במכלול מורכב של הסכמות או ויתורים הדדיים. משכך, לא ניתן לקבוע שהענקת אותם אחוזים נעשתה ללא תמורה וממילא אין כאן מתנה.

37. ככל שאכן התכוון התובע להעניק לנתבעת מתנה, עמדה לפניו האפשרות לערוך הסכם נוסף או להבהיר בהסכם שהמדובר במתנה החורגת מיתר ההתניות בהסכם.

38. במהלך הדיון נשאל התובע ביחס להענקת הזכויות במתנה:

> "ש. טוב... אם זאת הייתה מתנה שנתת ל(פלונית), למה לא ציינת בהסכם הממון/הסכם גירושין שמדובר במתנה שבמידה שאחד הצדדים מתנהג בהתנהגות שאינה נאותה, הסעיף הזה בהסכם מבוטל.
>
> ת. התשובה היא מאד פשוטה, אני ערכתי את ההסכם הזה בעצמי, לבד, אחרי שדיברתי עם (פלונית), זאת הייתה פגישה שהיא יזמה אותה במפתיע במהלך יום העבודה שלי. אני לא ידעתי מה.."

39. התובע טען שערך את ההסכם לבדו, אולם הדברים אינם מתיישבים עם דבריו לפני בטרם אישור ההסכם בדיון ביום 14.11.2017. אז אמר התובע לבית המשפט כי לא הוא ניסח את ההסכם אלא נועץ בעו"ד:

"עוה"ד ע', המייצגת את המבקשת מטעם הסיוע המשפטי ניסחה את ההסכם. הראיתי את ההסכם לעוה"ד ד' ונועצתי אתו בעניין ההסכם ולאחר שהעיר הערות אשר הוכנסו להסכם, ההסכם נחתם והוא מקובל עלי." (דברי התובע בדיון בתה"ס 8599-11-17).

עוד אוסיף בעניין זה שמנוסח ההסכם ניתן ללמוד על כך שהוספו בהסכם סעיפים שונים שנועדו לשרת את האינטרסים של התובע, שביקש בשעתו לספק לעצמו דרכים להפחתת דמי המדור. אפנה בעיקר לסיפא לסעיף 26, אשר לא אושרה על ידי בית המשפט.

40. אף לולא אותו אישור בבית משפט הנדרש באופן ייחודי בהסכמי ממון, קיימת חזקה לפיה ידע התובע על מה הוא חותם, אדם משכיל נכנס בגדר החזקה שבעתיים (ראו תמ"ש (ת"א) 32058-09-12 **פלונית נ' פלוני** (26/4/2014), עמ"ש (ת"א) 1015/08 **פלוני נ' פלונית** (26/5/2013)). התובע אינו רק אדם משכיל, הוא אף בעל השכלה משפטית ועל פי הצהרתו שנרשמה בפרוטוקול אף התייעץ עם עו"ד אשר הערותיו הוכנסו להסכם וההסכם אושר על ידי בית המשפט. חזקה כי ידע על מה חתם והבין שהמדובר בהסכם משולב התניות ולא בהסכם מתנה ומשכנעני שחזקה זו אינה ניתנת לסתירה.

41. לא בכדי הסכם ממון שלוב התניות דורש אישור בית משפט, בפסיקה אף קיימת הבחנה ברורה בין הסכם ממון להסכם מתנה. ניתן להוציא מגדר משטר איזון המשאבים בין בני זוג, נכסים שבני הזוג הסכימו עליהם בכתב שיוצאו מכלל האיזון, והסכמה זו אינה דורשת את אישורו של בית המשפט, זאת על פי ההלכה שנקבעה בבג"ץ 10605/02 **גמליאל נ' בת הדין הרבני הגדול**, נח(2) 529 (2003) (להלן: "עניין **גמליאל**")

42. בפס"ד בעניין **גמליאל**, בית המשפט אף המשיך והבהיר שיש להבדיל הבדל היטב בין הסכם רגיל ובין הסכם ממון אשר חייב להיות בכתב וחובה כי יקבל את אישור בית המשפט בהתאם לחוק ולתקנות. בעוד שהסכם אשר נועד להוציא נכס מסוים ממעגל האיזון, כגון הסכם מתנה, די לו בהסכם ללא אישור בית המשפט והכל בהתאם לסעיף 5(א)(3) לחוק יחסי ממון בין בני זוג (ראו ע"א 169/83 **(שרעבי) שי נ' (שרעבי) שי**).

43. לפני הסכם אחד בלבד, אשר אין חולק שהוא הסכם ממון וגירושין מאושר אשר ניתן לו תוקף של פסק דין ע"פ חוק יחסי ממון. עסקינן בהסכם ממון שתנאיו וסעיפיו נארגו ונערכו במשולב. ברור אפוא, שהמדובר בתביעה לביטול סעיפים בהסכם ממון ולא

בתביעה לביטול סעיף אחד שהתובע רואה בו הסכם מתנה. אבחן להלן את משמעותה של העתירה לביטול הסכם ממון וביטולו.

הסעיפים והנושאים בהסכם הממון, הרלוונטיים להליכים

44. חלוקת הזכויות בדירת הצדדים – בעתירת התובע במסגרת התביעה לביטול ההתחייבות (תלה"מ 18-05-20416) מבקש התובע לבטל את ההסכמה לכך שזכויות הצדדים בדירה לא תאוזנה.

45. בסעיף 5(א) לחוק יחסי ממון לפיו נקבע שעם התרת הנישואין זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל נכסי בני הזוג. בסעיף 5(א)(3) נקבעה אפשרות להחריג נכסים שבני הזוג הסכימו בכתב ששווים לא יאוזן ביניהם ובהן הדירה אשר סעיף 41 להסכם בין הצדדים קבע לגביה כך:

"עם סיום הבניה וקבלת המפתח, ימכרו הצדדים את הדירה לכל המרבה במחיר. עם הכספים שיתקבלו בעד מכירת הדירה, הצדדים יכסו תחילה את יתרת המשכנתא לסילוק והיתרה לאחר סילוק המשכנתא תחולק בין הצדדים בחלוקה של 60% לאישה ו 40% לבעל."

46. הוצאות המדור – בעתירת התובע לביטול הוצאות המדור בשל שינוי בנסיבות (תלה"מ 18-07-9561) עתר התובע לבטל את ההסכמה בעניין תשלום מדור הקטינים, כפי שסוכמה בין הצדדים בסעיף 21 להסכם:

"החל מיום אישור הסכם זה ולחלופין מיום 10.11.17, לפי המאוחר וב-10 לכל חודש קלנדרי, יישא האב בדמי מזונות עבור כל אחד מהקטינים בסך של 1,250 ₪. מוסכם כי סך זה כולל את הוצאות החינוך. לסך זה יתווספו 950 ₪ שהם כנגד הוצאת המדור המחושבת לפי ערך מחצית תשלם המשכנתא (לבנק מרכנתיל דיסקונט) המחויב מחשבונה הפרטי של האם. לפיכך, בסך הכולל יישלם האב מזונות בגובה 4,700 ₪ לחודש עבור שלושת ילדיו מהאם (להלן: "דמי המזונות")".

47. בנימוקי התביעה טען התובע, שהנתבעת הפרה את סעיף 43 להסכם הממון בו הסכימו הצדדים כדלהלן:

"מוסכם כי עד למועד פירוק השיתוף, האם תוכל להמשיך ולהתגורר בדירה עם הקטינים וכן תוכל להשכיר את דירת המגורים המשותפת ולקבל את דמי השכירות לשימושה בלבד על מנת לשכור דירה חלופית לה ולקטינים, זאת מבלי שהדבר יגרע מזכותו של האב בדירה המשותפת. עם זאת, ככל והאם תרצה לשכור דירה עבודה ועבור הקטינים מחוץ לתחום ירושלים, ובכך אפשרי שהדבר יקשה על האב להיפגש עם ילדיו באופן סדיר, הרי שבאופן זה מוסכם שעל האם יהיה לקבל את הסכמת האב למעבר"

ביטול הסכם

48. פסק דין המאשר הסכם מורכב משני חלקים: חלק הסכמי הוא ההסכמות בין הצדדים והחלק השיפוטי – החלק בו ניתן אישור בית המשפט להסכם וניתן להסכם תוקף של פסק דין, ראו את דברי כב' השופטת ארבל בע"א 3960/05 **עו"ד נפתלי נשר נ' שיבלי ראיף בן פאיז** (26.12.05):

"על תובע המבקש לתקוף פסק דין המאשר הסכמה בין הצדדים לבחור באחד משני מסלולים אפשריים; תקיפת החלק "ההסכמי" באמצעות הגשת תביעה, או תקיפת החלק "השיפוטי" באמצעות הגשת ערעור על פסק הדין (רע"א 7148/98 **עזרא נ' זלזניאק**, נ"ג(1)337; ע"מ (ת"א) 1242/04 **פלוני נ' פלונית** (23.5.05)).

49. עיון בטענות התובע מעלה, שהתובע לא תקף את החלק השיפוטי שבהסכם – אישור ההסכם בין הצדדים. נוסף לכך, הדרך לתקיפת פגמים שנפלו בהליך השיפוטי היא הגשת ערעור, וזה לא הוגש.

50. אולם, הדרך לבטל את פסק הדין מן הפן "ההסכמי", מחמת פגם הקשור להסכם עצמו, כגון, טעות, הטעיה, הפרה, או שינוי מהותי של הנסיבות, היא הגשת תביעה חדשה שעילתה הפגם שהתגלה בהסכם, ובתביעה כזו ממילא מתבקש ביטול פסק הדין. גם בתביעה לביטול סעיף 41 (ביטול ההתחייבות) העלה התובע טענות לפגם בהליך ההסכמי בין הצדדים ובפועל מתבקש ביטולו של פסק הדין.

51. כאמור, להסכם ממון בין הצדדים מעמד יוצא דופן בעיני המחוקק, מעמד זה דורש דרישות צורניות הן לחתימתו והן לאישורו של ההסכם (ראו ע"מ (ת"א) 1242/04 **פלוני נ' פלונית** (23.05.05) ע"א 4/80 **מונק נ' מונק**, ל"ו(3) 421, רע"א 359/85 **קוק נ' קוק**, ל"ט(3) 421).

ביטול חלק מסעיפי ההסכם

52. התובע מבקש לבטל את ההסכמות שנקבעו בסעיף 41 להסכם על סמך טענתו בדבר התנהגות מחפירה מצד הנתבעת במעשה הבגידה והטעיית התובע במהלך ניהול המו"מ ובחוסר תום ליבה של הנתבעת. בתביעה להפחתת דמי המדור נטען שהנתבעת הפרה את סעיף 43 להסכם ולפיכך מתבקש ביטולו של סעיף 21 להסכם.

53. התובע לא תבע לבטל את הסכם הממון כולו אלא לבטל סעיפים ספציפיים בהסכם. אף בשאלה זו יש להבחין במאפייניו היחודיים של הסכם ממון ומבנהו היחודי של הסכם גירושין כמובהר בתמ"ש (משפחה ירושלים) 20150-11-10 **ג.ר נ' ר.ר** (22.04.2013), הסכם ממון הוא מקשה אחת המהווה מארג של הסכמת הצדדים ואין להפריד בין תניותיו השלובות זו בזו כאשר לב ליבו של ההסכם הוא הסכמת הצדדים להתגרש זה מזה. אין תניה אחת עומדת מול תניה אחרת מדובר במכלול מורכב של הסכמות וויתורים הדדיים. עם סידור הגט לרוב לא יהיה מקום להורות על ביטול הסכם שמומש (ההפניות בפסה"ד לעמ"ש (ת"א) 1047/09 **פלוני נ' פלונית** (22.3.2011), פסקה 16 לפסה"ד ; תמ"ש (כ"ס) 3351/07 **מ.נ. נ' מ.ש.** 8.3.2009))

54. באופן לא מפתיע, ניתן להבחין במארג ושילוב התניות גם בהסכם שתובענות אלה עוסקות בו. התובע עתר להפחתת חיוב מדור הקטינים, כמוסכם בסעיף 21 להסכם בפרק "מזונות הקטינים", מכיוון שלטענתו הופר ע"י הנתבעת סעיף מפרק "איזון המשאבים" (מגורי הנתבעת עם בן זוגה בדירה). הנה כי כן הקשר בין פרקיו, סעיפיו והתניותיו של ההסכם בא לידי ביטוי אף בתביעת התובע עצמו.

55. משכך ובשל השילוב בין סעיפיו, ביטול חלק מסעיפי ההסכם משמעותו כביטול ההסכם כולו ופרימת המארג ההסכמי כולו. בפרט, לאור העובדה שהחלק העיקרי מתוך ההסכם, גירושי הצדדים, בוצע והצדדים התגרשו בסמוך מאוד לאישור ההסכם על ידי בית המשפט.

56. אמנם, במקרים מיוחדים ונדירים בפסיקה, בוטלו סעיפים מסוימים בהסכמי ממון, בבע"מ (ת"א) 1277/07 **פלונית נ' פלוני** (לא פורסם), בוטל סעיף המחייב את הבעל בתשלום מזונות אישה גבוהים במיוחד לכל ימי חייה. הבעל הסכים לתנאי זה כיון שסבל מחרדת נטישה וכך אף במקרה דומה בתמ"ש (ת"א) 203797/95 **ק.י. נ' ק.א.** (06.11.2007).

57. לא מצאתי בהסכם התניות או הסכמות מקפחות או יוצאות דופן שיצדיקו ביטול ההסכם כולו באמצעות סעיף מסעיפיו. אציין, שגם ההסכמה שהתובע יקבע חלק קטן יותר בתמורת הדירה הייתה הגיונית בנסיבות העניין. רק כשנתיים קודם להסכם נרכשה הדירה במימון כמעט מלא של הנתבעת והצדדים שילמו את התשלום החודשי למשכנתא פרק זמן שלא עלה על שנה. כאשר אף לשיטת התובע זכויות בדירת הנתבעת ניתנו לתובע בכפוף להסכמתו להשיב את ההלוואה לאבי הנתבעת. הלוואה אשר פרט למספר תשלומים לא נשא בה התובע.

דיון בעילות לבקשת ביטול סעיף 41 להסכם

58. התובע טען, שהנתבעת התנהגה התנהגות מחפירה במהלך ניהול המו"מ, בגדה בתובע והטעתה אותו ועל כן באפשרותו לחזור בו מהמתנה אותה העניק לנתבעת.

59. נקבע לא אחת, כי לעניין ביטול הסכם ממון עקב טעות, הטעיה, עושק וכו', דינו של הסכם ממון כדין חוזה רגיל. הנטל להוכיח את הקשר הסיבתי בין עצם הטעות לבין עשיית הסכם הממון, מוטל על הטוען טענות אלו ועליו להוכיח שאכן במעמד אישור ההסכם, הוא נתן את הסכמתו, אך רק כתוצאה מניצול חולשה כלשהי שנעלמה מעיניו של בית המשפט או קיומם של פגמים אחרים שנעלמו בכריתתו (ראה: ע"א 1581/92 **ולנטין נ' ולנטין**, מט(3) 441 (13.4.1995)).

60. וכבר עמדו בפסיקה ובספרות המשפטית, על הצורך בהתאמת דיני החוזים הכלליים לחוזים משפחתיים וזוגיים, וזאת לנוכח המאפיינים הייחודיים של חוזים מעין אלה ואפיונם כ"חוזה יחס", ארוך טווח, הצופה פני עתיד. (ראה לעניין זה דברי פרופ' שחר ליפשיץ, במאמרו "הסדרת החוזה הזוגי במשפט הישראלי: מתווה ראשוני", **קריית המשפט** ד' (תשס"ד) 271, עמ' 299-302, ועמ' 322 ואילך).

61. כאמור, חלקו העיקרי של הסכם הממון הוא גירושי הצדדים. כאשר דבר זה נעשה (ראו: תמ"ש (משפחה ירושלים) 20150-11-10 **ג.ר נ' ר.ר** (22.04.2013)). כך שביצועו של אותו הסכם, ארוך טווח הצופה פני עתיד, כבר יצא לדרך, ואף בוצע בחלקו הגדול.

62. התובע התייחס בנימוקיו להתנהגות מחפירה של הנתבעת, להטעיה שהטעתה אותו ולכך שהנתבעת לא הסתמכה על ההענקה שהעניק לה במתנה (10% מהדירה) כאשר המתנה טרם הושלמה.

63. טענה למתנה שטרם הושלמה ולאי הסתמכות – כאמור, כבר הובהר לעיל, כי עסקינן בבקשה לביטול הסכם ממון ולא לביטול הסכם מתנה. פרשנות התובע מתעלמת מהמאפיינים הייחודיים של הסכם הממון העשוי כמקשה אחת ומההתניות סעיף 41 לסעיפי ההסכם האחרים. משכך אין מקום לטענה שהמתנה טרם הושלמה, שכן אין כאן כלל מתנה. ובאשר להסכם, חלקו בוצע וחלקו יבוצע בהמשך, בהתאם להתניות ולהיותו הסכם צופה פני עתיד.

64. אמנם, ניתן לבחון את ההסכם גם בראי דיני המתנה. בחינה כזאת תיעשה במקרים בהם ההסכם לוקה בחוסר איזון קיצוני. כאמור, במקרה דנן אין המדובר בהסכם הלוקה בחוסר איזון קיצוני ועל כן אין כל מקום לראות בו הסכם מתנה או לבחון אותו בראי דיני המתנה ובוודאי שאין מקום לבחינת הסתמכות התובע בשעה שעסקינן בהסכם ארוך טווח.

65. טענה להתנהגות מחפירה של הנתבעת, מעשה הבגידה והשקר לתובע – טענה זו מורכבת משני חלקים: האחד, הטענה שהנתבעת שיקרה לתובע בטענה כי לא קיימה יחסים עם גבר זר והשני, הטענה שהנתבעת בגדה בתובע כאשר קיימה יחסי אישות עם גבר זר. התובע טען שבהמשך התברר לו שהנתבעת בגדה בו ונשבעה לשקר כי לא בגדה. לטענתו, יש לראות התנהגות מחפירה הן בשקר והן בבגידה ומצדיקים ביטול ההסכם.

66. התובע טען שדבר הבגידה נודע לו רק לאחר שהצדדים התגרשו, אולם מעדות התובע עצמו עולה, שהוא לא הופתע מהגילוי וכי הסכם הממון נערך על רקע חשדותיו. בדיון ההוכחות השיב התובע לשאלת ב"כ הנתבעת כך:

> "רגע.. תני לי לדבר.. היו ביני לבין (פלונית) הסכמות מסוימות. היא הפרה אותן.. **לאור העובדה שחשדתי ב(פלונית) שיש לה קשר אבל אני כן רציתי לשמור על קדושת המשפחה, אני הכנתי את ההסכם אחרי שנפגשנו בחודש אוקטובר כש(פלונית) הפתיעה אותי בפגישה, ללא שום הכנה, אני שמתי שם כמה סעיפים בהסכם בשביל להגן על עצמי כדי שאני לא אעמוד מול שוקת שבורה..** הנתונים האלה עולים בצורה מאד ברורה מהמייל ששלחתי אליה תשעה ימים לפני כן. (פלונית) פתחה עכשיו פרק ג'.. **אני רציתי גם שתהיה לי אופציה שאני אוכל לפתוח פרק ב' בחיים**" (עמ' 7 לפרוטוקול) (ההדגשות אינן במקור)

67. הנה כי כן, התובע עצמו הודה שבשלבי המו"מ נערך להגן על עצמו והיה מודע לכך שייתכן שהנתבעת קיימה מערכת יחסים עם גבר זר ואף שאל אותה לגבי הדברים. בנוסף, התובע ציין שאותם 10% מהזכויות בדירה, הינם מעין "קבלת סליחה".

68. איני יכול לקבל את גרסתו העמומה (ואם יורשה לי גם התמוהה) של התובע, ככל שהנתבעת לא שיקרה לו ואכן לא בגדה בו, על מה סלח לה? מצד שני ככל שהנתבעת אכן בגדה והתובע סלח לה על מעשה הבגידה, כפי שתאר בסיכומיו "התובע שסלח לה אז על התנהגותה של הנתבעת בקיום קשרים רומנטיים "ברף הנמוך" עם מספר גברים ושהאמין לנתבעת כי המדובר במעידות קלות אשר לכאורה ניתן לסליחה ומחילה" (סע' 3 לסיכומי התובע). כיצד עכשיו, אחרי שיצאו איש לדרכו, דורש התובע את ביטול החלוקה הלא שוויונית כאשר בשעת הגלוי ובקשת הסליחה סלח לנתבעת?

69. כידוע, בלא טעם מיוחד לא תתקבלנה טענות כנגד הסכם אשר קיבל תוקף של פס"ד בשל פגם בכריתתו (השלב ההסכמי) ומוטל על התובע לעמוד בנטל ראיה גבוה במיוחד ורק אז ובמקרים חריגים יבוטל הסעיף או ההסכם (ע"א 2495/95 **בן לולו נ' אליאס**, נא (1) 577).

70. כך או כך, אם שיקרה או בגדה הנתבעת, אם לאו, אין מדובר בהטעיה שלא הייתה ידועה לתובע במהלך המו"מ וחתימת ההסכם. בנוסף, מוטל על הטוען טענות (כגון, טעות, הטעיה, עושק, כפיה, סיכול) נגד הפן ההסכמי להוכיח שאכן במעמד אישור ההסכם, נתן את הסכמתו, אך רק כתוצאה מניצול חולשה או פגמים אחרים שנעלמו בכריתתו (ראו פס"ד **ולנטין** הנז').

71. שאלת הגילוי אף פחות רלוונטית במקרה בו בני זוג החליטו להתגרש. בהסכם רגיל, שאלת הפרת חובת הגילוי מתעוררת רק במקום שהצד שהוטעה טען כי התקשר בחוזה עקב טעות כתוצאת מההטעיה. אולם כאן, התובע כבר חשד בנתבעת ובני הזוג ניהלו מו"מ לפני חתימה על הסכם גירושין (והתובע העיד שהוא פתח תיק יישוב סכסוך בבית הדין הרבני חודשים קודם לכן), ברי כי עסקינן במערכת יחסים אשר אינה נשענת על אמון ואף באה לסיומה בשל חוסר האמון הבסיסי, באמצעות ההסכם והגירושין עצמם, משכך לא ניתן לקבוע שהתובע הוטעה (ראו פס"ד **ולנטין**).

72. דבר רגיל הוא שהסכם גירושין מסדיר חלוקת רכוש, לרבות רכוש של אחד מבני הזוג, גם כאשר בני הזוג מייחסים זה לזה התנהגות חמורה ופסולה. ראו ע"א 8489/12 **פלוני נ' פלוני**, וכן את דברי השופטת ט' שטרסברג כהן שם:

"סיום חיי נישואין בגירושין הוא קצה קרחון שמתחתיו מערכת יחסים בין - אישית שקרסה, ועמה קורסים כל אותם יסודות שמערכת כזו בנויה עליהם, כמו אהבה, נאמנות, מחויבות ועוד. לפיכך, משכשלו חיי הנישואין והגיעו כדי גירושין, אין זה רציני לטעון כי הסדר רכושי שנעשה בין בני הזוג בטל, משום שאחד מכל אותם יסודות שעליהם נבנו הנישואים כשל ובן הזוג לא ידע זאת והסכים כפי שהסכים מחמת טעות, הטעיה או אי-גילוי."

73. הטענה כאילו הנתבעת הבטיחה לתובע כי תינשא לו בשנית – התובע רואה בדברים חוסר תום הלב בניהול המו"מ והטעייה. התובע טען שהנתבעת הבטיחה לו שתקופת הגירושין הקצרה תהיה תקופת צינון וכי בכוונתה לשוב ולחיות עמו חיים משותפים לאחר שיינשאו בשנית 2-3 חודשים לאחר הגירושין, זאת לטענתו כאשר הנתבעת כבר התגוררה עם בן זוגה בדירתה.

74. הנתבעת הכחישה את הטענה כאילו דובר בכך שבני הזוג יינשאו בשנית. במהלך הדיון שאלתי את התובע האם הוא הבהיר בבית הדין שלאחר הגירושין בכוונתו לשוב ולשאת את הנתבעת לאישה:

"ש. אמרת את זה בבית הדין? אמרת בבית הדין אנחנו נתגרש ונחזור .. היא הבטיחה לי –

ת. לא זכור לי שאמרתי את זה."

כאן המקום לציין שלו היה התובע מצהיר בבית הדין על כך שהמדובר בפירוד קצר, היה הדבר מעורר תמיהות בדבר סופיות ההחלטה להתגרש וספק אם בית הדין היה מגרש בין הצדדים, ללא בירור נוסף.

75. בעמוד 8 לפרוטוקול הדיון שב והזכיר התובע את רצונו להתגרש:

"קודם כל, יש לפני ויש אחרי. לפני שנפגשתי אתה, באמת היה המצב כמו שאמרתי בבית המשפט, אנחנו רצינו להתגרש.. אחרי שהיא באה אלי בהצעה..."

ובהמשך הדיון השיב התובע לשאלת ב"כ הנתבעת:

"התשובה היא מאד פשוטה, כשנפרדנו, היו בינינו רגשות. כעסתי.. אני רציתי להתגרש.. ואמרתי את זה גם לבית המשפט. זה באמת היה המצב. אני רציתי להתגרש אבל את יודעת, הרגשות משתנים אחרי כמה ימים ובמיוחד כשהיא באה אלי לעבודה והיא הציגה בפני מתווה שאני חשבתי שיש פה איזה שהוא מתווה שהוא באמת, שאפשר להמשיך איתו לחיים משותפים.." (עמ' 17 שורה 16).

לא ניתן לקבל את טענת התובע משום שהפגישה בה מדובר נערכה בסוף חודש אוקטובר (עמ' 34 שורה 17) עוד לפני שההסכם נחתם. כאמור, התובע הבהיר שביום 14.11.17 וביום 15.11.17 (בבית הדין) רצה להתגרש מהנתבעת ורק לאחר מכן ביקש לחזור לחיות עמה חיים משותפים. המסקנה היא שטענת "ההבטחה לחיים משותפים" לא עמדה ברקע אישור ההסכם ולא נמצא כל פגם בכריתתו.

76. אינדיקציה נוספת לעובדה שלא הייתה כוונה לפירוד קצר ניתן ללמוד גם מהעובדה שבמהלך הדיון בו אושר ההסכם פרט התובע מיוזמתו ומבלי שנשאל לגבי הסדרי ההלנה של הקטינים: "בשלב זה אינני יכול להתחייב להלין את הילדים אצלי. אני מתחייב לעשות כל הדרוש על מנת שבתוך 6 חודשים מהיום אוכל לקבל את הילדים ללינה פעמיים בשבוע ובכל שבת שניה." (פרוטוקול הדיון בתה"ס 8599-11-17)

77. אף תמליל השיחה בין התובע לבין הנתבעת לאחר אותו אירוע בר מצווה בו גילה התובע לטענתו על בן זוגה של הנתבעת וכפי שצוטט בסיכומי התובע, אינו יכול לשמש אינדיקציה לכך שהצדדים תכננו המשך חיים משותפים. לא רק זאת אלא שהתובע אף "פרגן" לנתבעת על הזוגיות החדשה.

"התובע: הבנתי שהיה לך רומן אתו לפני שהתגרשנו, אבל לא משנה עזבי את הנקודה הזאת.

הנתבעת: זה לא נכון, אין לי בעיה להגיד את האמת עכשיו, אין לי מה להסתיר...

התובע: בסדר, זה לא מרגיש ככה אבל עזבי. מפרגן לך".

78. מכל האמור, לא השתכנעתי שהתובע הוכיח שהנתבעת הטעתה אותו או כי ניהלה בחוסר תום לב את המו"מ עובר לחתימה על ההסכם. לא השתכנעתי, שההסכם לא נעשה מרצונו החופשי של התובע. השתכנעתי שהתובע הכיר את סעיפי ההסכם ואת הנפשות הפועלות.

79. מגורי הנתבעת והקטינים בדירת הצדדים - למען הנוחות יצוטט שוב סע' 43 להסכם:

> "מוסכם כי עד למועד פירוק השיתוף, האם תוכל להמשיך ולהתגורר בדירה עם הקטינים וכן תוכל להשכיר את דירת המגורים המשותפת ולקבל את דמי השכירות לשימושה בלבד על מנת לשכור דירה חלופית לה ולקטינים, זאת מבלי שהדבר יגרע מזכותו של האב בדירה המשותפת. על זאת, ככל והאם תרצה לשכור דירה עבודה ועבור הקטינים מחוץ לתחום ירושלים, ובכך אפשרי שהדבר יקשה על האב להיפגש עם ילדיו באופן סדיר, הרי שבאופן זה מוסכם שעל האם יהיה לקבל את הסכמת האב למעבר".

80. התובע טען שבסעיף זה נקבע שזכות המגורים ניתנת לנתבעת ולקטינים בלבד וכי מכלל לאו אתה שומע הן. היות ואין לאיש מלבד הנתבעת והקטינים זכות להתגורר בדירה, ניתן ללמוד מכך על כל שהצדדים התכוונו לשוב ולהתגורר יחדיו. לשיטת התובע, סעיף זה חוסם את הצדדים מלבנות מערכת זוגית חדשה ולהימנע מלהינשא או לנהל מערכת יחסים עם אחרים.

81. לעומתו טענה הנתבעת שכל מטרת הסעיף נועדה להבטיח שאם תעבור לדירה אחרת עם הקטינים, הרי שתוכל לקבל לידיה את דמי השכירות של דירת הצדדים.

82. איני יכול לקבל את פרשנות התובע לסעיף 43 להסכם, לשיטתו הנתבעת יכולה לגור עם בן זוג אך לא בדירת הצדדים אשר עתידה להימכר בעוד 5 שנים. אולם, תנאי זה כלל אינו מופיע בהסכם וברור שלו היה, לא היה ההסכם מאושר. דברים אלה הובהרו לתובע במהלך דיון ההוכחות (ראו עמ' 16, שורה 6 לפרוטוקול הדיון מיום 14.04.19). כאן המקום להזכיר גם שבסעיף 26 להסכם דובר בפירוש על אפשרות שהנתבעת תינשא לגבר אחר. אמנם בעת מתן האישור להסכם, ביהמ"ש לא אישר את הסיפא לסעיף זה אך עצם ניסיונו של התובע לכלול תנאי זה בשעתו בהסכם מלמד על כך שהנתבעת לא התכוונה לקבל על עצמה תנאי שלא תינשא לגבר אחר וגם לא הייתה כוונה שבני הזוג ישובו ויינשאו מחדש לאחר תקופת מה.

83. לו הייתה מתקבלת פרשנות התובע לסעיף זה היה הדבר מסכל את זכותה של הנתבעת לנהל את חייה באופן עצמאי, לקשור קשר עם גבר אחר ולהינשא לו. ראו בעניין זה דברי בית המשפט עמ"ש (מחוזי חיפה) 23464-10-09 **א' ש' נ' ד' ש'** (06.10.2011)

84. לא עלה בידי התובע להוכיח שינוי נסיבות מהותי המצדיק ביטול חיובו בתשלום הוצאות המדור. ראשית, האב חייב להשתתף במימון הוצאות מדור הקטינים. וכך אף הובהר לצדדים בעת אישור ההסכם:

"אינני מאשר את הסיפא לסעיף 26 להסכם משום שהדבר עלול לפגוע באינטרסים של הילדים. חובת האב לשלם את מדור הילדים חלה גם כאשר האישה נישאת לגבר אחר..."

85. התובע לא הוכיח כי בן זוגה של הנתבעת התגורר עמה בדירת הצדדים באופן שניתן להפחית את המזונות (תיק המזונות עדיין תלוי ועומד). בהמשך דיון ההוכחות התברר שהנתבעת נישאה לבן זוגה והם עברו להתגורר בדירה גדולה יותר, כאשר שכר הדירה המתקבל מהשכרת דירת הצדדים משמש למימון דמי השכירות בהתאם לאמור בסעיף 43 להסכם.

86. בסעיף 21 להסכם נקבע: "החל מיום אישור הסכם זה ולחלופין מיום 10.11.17, לפי המאוחר וב-10 לכל חודש קלנדרי, יישא האב בדמי מזונות עבור כל אחד מהקטינים בסך של 1,250 ₪. מוסכם כי סך זה כולל את הוצאות החינוך. לסך זה יתווספו 950 ₪ שהם כנגד הוצאת המדור המחושבת לפי ערך מחצית תשלם המשכנתא (לבנק מרכנתיל דיסקונט) המחויב מחשבונה הפרטי של האם. לפיכך, בסך הכולל יישלם האב מזונות בגובה 4,700 ₪ לחודש עבור שלושת ילדיו מהאם (להלן: "דמי המזונות")"

87. בסעיף זה נקבעו דמי המזונות שבהם יישא האב ובנוסף דמי המדור בסך 950 ₪. סכום דמי המדור חושב בהתאם להוצאה שהוציאו הצדדים בגין המדור, כאשר האב נושא במחציתו, רק משום שהחישוב נעשה בהתאם לתשלום החודשי למשכנתא אשר הנתבעת נושאת בה. האב חייב במדור הקטינים בהתאם לדין האישי בין אם הם מתגוררים בדירה זו או אחרת ובין אם האם פנויה או נשואה בשלישית.

88. לא מצאתי שהנתבעת הפרה את ההסכם ולא מצאתי שיש בהפרת ההסכם כדי לפתור את האב מחיובו האישי והמוסרי בתשלום דמי המדור לילדיו הקטינים.

סיכום

89. לאחר שדנתי והכרעתי בכל טענות הצדדים הגעתי למסקנה שהמדובר בתובענות חסרות בסיס עובדתי ומשפטי.

89. הנתבעת הייתה מיוצגת בהליך זה באמצעות עורכת דין שמונתה לפי חוק הסיוע המשפטי. לאחר ששקלתי את טענות התובע ואת מהות התביעה ודרך ניהול המשפט, החלטתי לחייב את התובע בהוצאות משפט לטובת הסיוע המשפטי בסך 20,000 ₪. סכום שלא ישולם בתוך 50 ימים יהא צמוד למדד יוקר המחירים לצרכן ויישא ריבית חוקית.

90. המזכירות תואיל לסגור את התיקים.

ניתן היום, ב' אייר תש"פ, 26 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.

בעת הכנת פסה"ד לפרסום נעשו תיקוני ניסוח קלים.